

РЕШЕНИЕ

№ 15581

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 09.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **11492** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Л. И. С. ЕГН: [ЕГН], [населено място], кв. “В.”, ул. 8- ма/ Б. И./ № 32, чрез адв. М. Т. от САК, [населено място], бул. “Патриарх Е. № 52, тел. [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1443409 от 14.10..2025г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ –СДВР, с която на С. на основание чл. 171, т. 1 б.б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“
С жалбата се прави искане за отмяна на оспорената ЗППАМ като незаконосъобразна. Твърди се, че не е доказано наличието на наркотични вещества в кръвта на водача/ жалбоподателя, тоест не е доказано нарушението като основание за налагане на ПАМ. Посочва се и че в оспорената ЗППАМ не са изложени фактически и правни основания за издаване на акта/ чл. 59, ал.2, т.4 от АПК/ и съответно неспазване на установената форма/ чл. 146, т.2 от АПК. Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото.
Жалбоподателят - Л. И. С., в съдебно заседание се представлява от адвокат Т., редовно упълномощена, с пълномощно по делото. Жалбата се поддържа в с.з. Иска се отмяна на ЗППАМ. Претендират се разноските.
Ответникът по оспорването – мл. автоконтрольор към отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, редовно уведомен, не се явява, за него се явява главен юрисконсулт П., редовно упълномощен, с пълномощно по делото, който оспорва жалбата, като намира оспорената заповед за

законосъобразна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе, съобрази следното от фактическа страна:

По делото е установено, че на 14.10. 2025г около 00,35 часа в [населено място], по [улица]жалбоподателят е управлявал собственият си лек автомобил- „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената му проверка срещу № 31 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, осъществена с техническо средство „ Д. тест 500“ с №ARRN – 0013 уредът отчетел положителен резултат за канабис.

Показанията на техническото средство са оспорени от жалбоподателя.

На жалбоподателя е издаден медицински талон за изследване бл. № 0190664 за ВМА.

Срещу жалбоподателя е издаден АУАН серия GA № 4669555 от 14.10.2025г. за нарушение по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП- за управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

На база констатираното с АУАН серия GA № 4669555 от 14.10.2025г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1443409 от 14.10.2025г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ –СДВР, с която на жалбоподателя С. на основание чл. 171, т. 1 б.б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

От събраните в хода на съдебния процес доказателства се установява, че жалбоподателят се явил във В. академия С. в указаното му време на 14.10. 2025г. където е дал биологични проби /кръвна проба и урина/ за химическо изследване, което се установи от изисканата от съда и представена от ВМА книга за регистрация.

С огромно закъснение е изготвена химикотоксикологична/ токсикохимична експертиза/ с рег. № И – 3234/31.03.2026г. на ВМА, представена на 06. 04.2026г. в Съда. Заключение на същата е, че в кръвната проба на жалбоподателя липсват наркотични вещества (отрицателен резултат за амфетамин, метаамфетамин, кокаин, екстази, тетрахидроканабинол/ метаболити, метадон и т.н.). Експертизата е извършила изследване и на проба урина, дадена от жалбоподателя, като последната е показала присъствие на тетрахидроканабинол.

Приети са по делото документите от административната преписка, представените от страните, изисканите от съда. Представени са и заповеди за компетентност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените по делото заповеди, съдът намира, че атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. Изискването на чл. 172, ал. 1

от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Възраженията в обратен смисъл на жалбоподателя са неоснователни. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В случая, оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Релевантните разпоредби, отнасящи се до установяване употребата на наркотици от водачите на МПС, като предпоставка за налагане на принудителна мярка, са чл. 5, ал. 3, т. 1, чл. 171, т. 1, буква б), чл. 174, ал. 4 и 5 от Закона за движение по пътищата, чл. 6, ал.10, чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Разпоредбата на чл. 5 ал.3 т.1 от ЗДвП гласи – „ На водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство ...след употреба на наркотични вещества или техни аналози“.

Нормата на чл. 171 т.1 б. б) от ЗДвП регламентира – „ За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство ...след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест... – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; При наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи“

Съгласно чл. 174 ал.4 от ЗДвП- „Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието“, а ал. 5 гласи – „ По реда на наредбата по ал. 4 се установява и концентрацията на алкохол в кръвта на участниците в пътнотранспортни произшествия и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози“ .

По силата на чл. 23, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) - При химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване

употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв.

При съотнасяне на цитираните правни разпоредби с установената по делото фактическа обстановка се установява липсата на извършено от жалбоподателя нарушение и от там – незаконосъобразността на наложената принудителна мярка.

Направената проба с техническо средство е показала наличието на канабис, както е отразено в АУАН. Така също, в АУАН (цитиран в ЗППАМ) е отразено, че е издаден медицински талон на жалбоподателя. В оспорената ЗППАМ, незаконосъобразно АО е приел, че употребата на наркотици е установена/доказана чрез показанията на техническо средство „ Д. тест 500“. Разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) гласи – „Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване“, Следователно, разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. налага извод, че показанията от техническото средство са достатъчни за налагане на ПАМ само в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, какъвто не е настоящият случай. Напротив, в случая по делото е категорично установено, от събраните от съда доказателства, че оспорващият е изпълнил указанията на полицейските служители, доброволно е дал биологични проби за медицинско изследване. Като не е съобразил разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. и е издал оспорената заповед, административният орган е постановил материално незаконосъобразен акт.

След като са дадени биологични проби, то употребата на наркотици се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. Съгласно чл. 23, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. –„... Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв“. В медицинската експертиза на дадената от жалбоподателя кръвна проба е отчела липсата на наркотични вещества в кръвта му, което е меродавното изследване/ а не изследването на урината/. При това положение и тъй като определящо е кръвното изследване, съгласно цитираните по-горе изречение 2 на чл. 171, т. 1, буква б) от ЗДВП и изречение 2 на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, и тъй като според експертизата на ВМА в кръвната проба на жалбоподателя липсват наркотични вещества, следва да се приеме, че административният орган не е доказал, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотици.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение за преустановяване на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване от ВМА, отчело отрицателен резултат за наркотици в кръвната проба.

Предвид гореизложеното оспореният административен акт следва да бъде отменен като

незаконосъобразен.

С оглед изхода на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Следва да му бъдат присъдени 10 лв., платена държавна такса. Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може да го намали, присъждайки по-нисък размер на разноските в тази им част по искане на насрещната страна (чл. 78, ал. 5 ГПК). Приключване на устните състезания в съответната инстанция се явява краен срок, като в случая възражението за прекомерност е своевременно направено. То е основателно, предвид ниската фактическа и правна сложност на делото, поради което следва да бъде редуцирано в размера на 1000 лева, визиран в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), който именно размер в случая е адекватен и справедлив. Следователно, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени общо разноски в размер на 1010 лв., която сума, превалутирана съгласно чл. 12 и чл. 13 от Закон за въвеждане на еврото в Република България, се равнява на 516, 40 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И:

Отменя по оспорването по жалба на Л. И. С. ЕГН: [ЕГН], [населено място], кв. "В.", ул. 8- ма/ Б. И./ № 32, чрез адв. М. Т. от САК, [населено място], бул. "Патриарх Е. № 52, тел. [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ГРАМ-1443409 от 14.10.2025г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ –СДВР, с която на С. на основание чл. 171, т. 1 б.б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Осъжда Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. С. ЕГН: [ЕГН], [населено място], кв. "В.", ул. „8- ма“/ „Б. И.“/ № 32, сумата от 516, 40 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: